

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi november hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlottellen** indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 18.B.138/2016/30/III. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott erőszakos többszörös visszaeső.

A Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.171/2016. szám alatt 1., 2., 3., 5., 6., 7., 9. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelek megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2017. évi november hó 18. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék a 2017. évi június hó 14. napján kelt 18.B.138/2016/30/III. számú ítéletében vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete, a Btk.365.§ (1) bekezdés a) pontjának I. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntettének kísérlete, és a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette miatt – halmazati büntetésül – mint többszörös visszaesőt, 9 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés tartamába a 2015. évi december hó 26. napjától a 2016. évi január hó 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. A vádlottat az ellene emelt, a Btk.194.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott részfelmentése miatt, valamint büntetésének súlyosítása érdekében, a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést. Fellebbezésének írásbeli indokolásában az ügyész már az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása végett tartotta fenn.

A védő felszólalásában az enyhítés végett bejelentett jogorvoslati kérelmét változatlan tartalommal fenntartotta.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezéseket sem a hatályon kívül helyezést, sem az enyhítést célzó részükben nem találta megalapozottnak.

Az ítélőtábla a kölcsönösen bejelentett jogorvoslati kérelmekkel megtámadott határozatot a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, valamint indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az indokolási kötelezettségét tehát az elsőfokú bíróság az I. és II. tényállási pontokban írt cselekmények vonatkozásában ténybeli és jogi szempontból egyaránt megfelelően teljesítette.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelésével e két tényállási pont vonatkozásában mindenben egyetértett. Ezért, valamint arra figyelemmel, hogy a vádlott és a védője a büntetőjogi felelősség megállapítását jogorvoslati kérelmükben nem sérelmezték, mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során elsődleges fontosságot e két tényállási ponttal összefüggésben a vádlott beismerő vallomásának tulajdonított, melyet az egyéb, rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztottak.

A vádlott beismerő vallomása összhangban állt sértett 2és sértett 3sértettek vallomásával, és e vallomásokat támasztotta alá a sértettek sérüléseiről készült igazságügyi orvosszakértői vélemények tartalma is.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a III. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában az ítélet a Be.351.§ (2) bekezdés a) pontja alapján megalapozatlan, mert a tényállás nincs megfelelően felderítve, továbbá az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

A másodfokú bíróság az ügyész hatályon kívül helyezést célzó indítványával nem értett egyet.

Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség megsértését jelenti, ha az indokolás nem, vagy nem az elégséges és szükséges mértékben tartalmazza, hogy a bíróság milyen bizonyítékokat mérlegelt, illetve értékelt a ténymegállapítás és a jogkövetkeztetés érdekében. Ilyenkor ugyanis ellenőrizhetetlen a ténymegállapító és döntési tevékenység, tehát az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállás III. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben a bizonyítékoknak a logika szabályaival megegyező mérlegelésével adott számot arról, miért nem látta bizonyítottnak, hogy a vádlotta terhére rótt személyi szabadság megsértésének büntettét is elkövette.

A vádlott vallomása mellett bizonyítékként rendelkezésre állt **sértett1**, valamint sértett 3tanúk vallomása és a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv. Hangsúlyozni szükséges, hogy **sértett1** és sértett 3tanúk kihallgatására a bírósági eljárás során nem kerülhetett sor, ugyanis ők a nyomozás befejezését követően ismeretlen helyre távoztak, a felkutatásukra tett intézkedések nem vezettek eredményre, így a nyomozás során tett vallomásukat a bíróság felolvasás útján tette a bizonyítási eljárás anyagává.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint alapvető hiányossága az ítéletnek, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte sértett 3tanú 2016. február 23-i vallomásának azon részét, amely azt tartalmazta, hogy „K. is többször kérte a H.-t, hogy ne bántson engem és engedjen el minket, vagy menjen ő el onnét, azonban a N. ezeknek a kéréseknek nem tett eleget” (nyomozati iratok 336. oldal).

Hivatkozott továbbá a fellebbviteli főügyészség **sértett1** tanúnak a 2016. február 3. napján tett vallomására, amely szerint „...mindketten kérleltük, hogy engedjen el minket, azonban ennek nem tett eleget, csak ordított velünk...” (nyomozati iratok 419. oldala).

Az irányadó tényállás lényege szerint amikor **sértett1** a sértett 3tulajdonát képező ingatlan szobájába a nyitott ajtón keresztül bement, már a házban tartózkodott a vádlottis, aki fenyegetéssel sértett 3t kábítószer átadására akarta rábírn.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott szándéka, erőszakos magatartása csak arra irányult, hogy sértett 3tól kábítószerhez jusson, és nem arra, hogy **sértett1** személyi szabadságát bármilyen mértékben korlátozza. Az a nem vitatott tény, hogy **sértett1** és sértett 3féltek a vádlottól, a személyi szabadság megsértése büntettének megállapítását önmagában nem alapozza meg.

Sértett 3 és **sértett1** vallomásának a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott részei tehát azt célozták, hogy a vádlott hagyjon fel a szobában tanúsított azon erőszakos magatartásával, hogy sértett 3t kábítószer átadására bírja rá.

Az ügyész fellebbezésében felsorolt bizonyítékokat és érveket az elsőfokú bíróság maga is észlelte és számba vette, álláspontját ezek ismeretében alakította ki.

Ezeknek a terhelő bizonyítékoknak a bizonyító erejét nem találta elégségesnek a terhelő tényállás megállapításához, mert álláspontja szerint azokból nem vonható megalapozott és egyértelmű következtetés a jogi jelentőséggel bíró tényekre.

Ez azt is jelenti, hogy a vádlott felmentését sérelmező ügyési fellebbezés az elsőfokú bíróság bizonyítékokat – egyébként helyesen – értékelő tevékenységét támadta, ami eljárásjogi tilalmazottsága okán nem vezethetett eredményre.

A fentiekben írt körülményeket együttesen értékelve nem lehetett kétséges, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindhárom tényállási pont vonatkozásában megalapozott, így az – figyelemmel a Be.351.§ (1) bekezdésére – irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett az I. és II. tényállási pontban írt cselekménnyel összefüggésben a vádlott bűnösségére, míg a III. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán büntetőjogi felelősségének hiányára.

A cselekmények minősítése is a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak megfelelően történt.

Az elsőfokú bíróság által a jogi indokolás körében rögzítetteket mégis azzal szükséges helyesbíteni, hogy a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette egyenes szándékkal történő elkövetése kizárt, hiszen ilyen esetben a cselekmény már emberölés büntettének kísérleteként minősül.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta, és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően is értékelte.

Tévedett azonban, amikor a vádlottat többszörös visszaesőként ítélte el. A Btk.459.§ (1) bekezdés 31/c. pontja szerint erőszakos többszörös visszaeső az a többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követett el.

A vádlott előéletére vonatkozó adatokból megállapítható volt, hogy őt a Szombathelyi Járásbíróság a 2015. évi június hó 9. napján jogerőre emelkedett 3.B.275/2014/11. számú ítéletében hivatalos személy elleni erőszak büntettének kísérlete miatt ítélte végrehajtandó szabadságvesztésre (III. sorszám alatti elítélés). Ezt követően a Kaposvári Járásbíróság a 2015. november 30. napján jogerőre emelkedett 2.B.600/2014/21. számú ítéletével testi sértés vétsége, személyi szabadság megsértésének büntette és rablás büntette miatt mint *visszaesőt* ítélte végrehajtandó szabadságvesztésre.

Jelen eljárásban a bűnössége szintén testi sértés és rablás büntette miatt került megállapításra, mely bűncselekmények a Btk.459.§ (1) bekezdés 26. pontjában felsorolt személy elleni erőszakos bűncselekmények.

A fentiek alapján tehát a vádlott nem csupán többszörös visszaeső, hanem a Btk.459.§ (1) bekezdés 31/c. pontja szerinti erőszakos többszörös visszaesőnek minősül.

Ezeket a körülményeket is mérlegelve a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez a 9 év tartamú szabadságvesztés szükséges, de egyben elégséges is.

Ekként a jogorvoslati kérelmek az enyhítést célzó részükben sem voltak megalapozottak.

Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a bűnjelként lefoglalt biológiai nyomok, vérgyanús szennyeződések és szagmaradvány tárgyletként történő kezelését rendelte el. Tekintettel arra, hogy ezek bűnjelkénti lefoglalása megtörtént, ezért arról az elsőfokú bíróságnak a Be. rendelkezései szerint mint bűnjelről kellett volna döntenie.

Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a bíróságon kezelt letétekről szóló 27/2003. (VII. 2.) IM rendelet 1.§ b) pontjában meghatározott őrzési letétet a bíróság a 2.§ (2) bekezdésének b) pontja szerint kizárólag olyan dolog tekintetében fogadhat el, amelynek pénzben kifejezhető értéke van. A 2.§ (3) bekezdése szerint pedig őrzési letétként ötezer forintot meghaladó értékű tárgy helyezhető. A rendelet 16.§-ából pedig egyértelműen kitűnik, hogy tárgyletétnek (tárgy őrzési letétbe helyezésének) kizárólag polgári eljárásban van helye, hiszen erre utal a fél megnevezés is a 16.§ (2) bekezdésének d) pontjában.

A másodfokú bíróság ezért a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.171/2016. szám alatt 1., 2., 3., 5., 6., 7., 9. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelek megsemmisítését rendelte el a Be.155.§ (8) bekezdése szerint.

A fentiek alapján tehát az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése értelmében a 2017. évi november hó 18. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Ezen időponttól kezdődően ugyanis a vádlott jelen ügyben előzetes letartóztatásban volt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2017. november 21.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 18.B.138/2016/30/III. számú ítélete a Pécsi Ítéletábra Bf.I.43/2017/7. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2017. évi november hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke